

Z PTAČÍ PERSPEKTIVY

Boris a Hubert sedí naproti sobě v konstrukci, která vypadá jako kabina visuté lanovky.

- Boris: Známe se?
- Hubert: Četl jsem o vás v časopise, je to možné?
- B: Neřekl bych, že o mě píšou v časopisech, které vy čtete.
- H: Ale ano, dole ve frontě na lanovku jsem vámi zrovna prolistoval.
(vytahuje z batohu časopis) Tady to je!
- B: Překvapuje mě, že čtete časopisy o financích, nevypadáte na to.
- H: Půjčil jsem si ho na recepci v hotelu, abych měl podložku na psaní, kdyby mě cestou nahoru napadaly nějaké verše.
- B: Pochopitelně.
- H: *(nalistuje článek)* Tady jste! V rubrice Úspěch roku. Muž, který vlastní dvanáct tisíc bytů.
- B: Těší mě.
- H: To by mě taky těšilo. Dvanáct tisíc bytů? Co v nich máte?
- B: Peníze, přece.
- H: *(vyvalí oči)* Ve všech? Ve všech se vám válí hromady peněz?
- B: Peníze mám investované v těch bytech, proboha. Byty jsou mé investice.
- H: Jako někdo má zlaté cihly?
- B: Jako někdo má zlaté cihly, tak já mám zlaté byty. Teda investiční byty, chci říct. Dneska je lepší mít byty, to mi věřte.
- H: Věřím, že vždycky bylo lepší než jednu zlatou cihlu mít jich stovky poskládaných do tvaru obýváku. Krát dvanáct tisíc...
- B: Už jste skončil s těmi počty? Rád bych si užil cestu v klidu, děkuji.
- H: Já zrovna nějaký byt sháním. Bydlel jsem na studentských kolejích, ale už pár let nejsem student. Teď na to přišli, bohužel, a chtějí mě dostat pryč.
- B: Už bylo načase. Vypadáte, že jste tak v mém věku. A nic ještě nemáte? To je ostuda, chlape! Seberte se!
- H: A vy nemáte jeden přebytečný byt?
- B: Ne.
- H: Všechny zrovna využíváte?

B: Ano, všechny potřebuji.

H: Jediný člověk nemůže potřebovat dvanáct tisíc bytů. Jeden by vám vůbec nechyběl, ani byste to nepostřehl. Jsem si jistý, že si ani nemůžete pamatovat jaké vzory mají kachličky v koupelně. Ani třeba v jedné desetině z těch bytů.

B: Jasně, že ne. Proč bych si pamatoval kachličky?

H: Já si z mého domova pamatuju každou kachličku. To totiž dělá z kupy cihel domov, víme?

B: Ty byty ale nejsou můj domov, jsou moje práce. Berte to tak, že pro mě pracují. A já jsem jejich šéf.

H: Říkal jste, že byty jsou peníze. A teď pro vás ještě pracují?

B: Peníze pro vás musí pracovat. Až to pochopíte, teprve budete moct začít myslet na úspěch. Co vlastně děláte vy?

H: Já jsem ornitolog.

B: Hm. To jedete nahoru koukat na svět z ptačí perspektivy?

H: Tam, kam jedeme, tam ptáky nevidíte. Je to moc vysoko.

B: To měl být vtip. Ale s vámi se jeden asi moc nepobaví, že? A kam to vlastně jedeme? Co je tam nahoře k vidění?

H: Vy nevíte, kam jedeme?

B: Celou tuhle dovolenou zařizovala moje žena, já na tyhle věci nemám čas. Jede s dětmi v kabině před námi. Vy víte, co je nahoře?

H: Já jsem zapomněl, co tam je. Možná tam jedeme kvůli té cestě samotné?

B: To by byla ztráta času. S tímhle přístupem se Úspěchem roku nikdy nestanete. Vždycky musíte mít cíl.

H: Třeba jsem cíl měl, jen si teď nevzpomínám.

B: Pod námi jsou už vršky hor...

H: A už i mraky, podívejte! Jsme vysoko nad nimi.

B: To je dost zvláštní. Kam to jedeme?

H: Napadá vás to samé, co mě?

B: Určitě ne.

H: Co když takhle vypadá ta úplně poslední cesta?

B: To nemyslíte vážně. Chcete mi tvrdit, že jsme oba mrtví?

H: Když vy nevíte, kam jedeme, a já si nevzpomínám...

B: Zbláznil jste se chlape? Moje manželka s dětmi jede kousek před námi.

H: Tak to mě moc mrzí, že i děti...

- B: Nechte toho! Nahoře na mě počkají a řeknou mi, co máme v plánu. Já to nevím jenom proto, že mě to nezajímalo. Dovolené plánuje žena, já pracuji. Nic víc v tom není!
- H: A že ani já nevím, kam jedeme, to vás neznepokojuje?
- B: Vy máte hlavu v oblacích neustále, ne? Koukáte na ptáky, píšete si básničky a bůhvíco. Na praktické věci pak nemáte kapacitu.
- H: Možná jsem vážně jenom chtěl vidět svět z ptačí perspektivy.
- B: Přestaňte mě děsit! Kdybych jel na věčnost, určitě nepojedu s vámi.
- H: To byste si tak mohl vybírat. Myslíte, myslíte, že boháči jezdí spolu, co? Myslíte, že Úspěch roku umírá jinak než ostatní, že jo?
- B: Zasloužil bych si aspoň pohodlnější sedačku.

Oba pánové se na pár chviliek odmlčí a vyhlíží z okna kabiny každý na jinou stranu.

- H: A řekněte – kdyby i všechny vaše děti jely teď s vámi na věčnost, co by bylo s těmi byty?
- B: Co? Já nevím. To, co jsem vybudoval, musí dostat děti a pokračovat v tom.
- H: Jinak?
- B: Jaký by to jinak mělo smysl...
- H: ...mít sám tolik bytů?
- B: Před koncem bych je prodal a aspoň si ty peníze užil.
- H: Dvanáct tisíc bytů je hodně užívání, to byste měl co dělat.
- B: Nakonec to, čeho by se mi skutečně nedostávalo, by nebyly peníze, ale čas. Nebo nějak tak. Já se omlouvám, dál to už nebudu umět z paměti. Měli jsme se to naučit jenom sem, ne?
- H: Dokonce jenom k tomu, jak se oba pánové odmlčí, si myslím.
- Diana: V pohodě, já vim. Už stejně musíme končit. Ještě vám do toho dialogu něco do příště připíšu, aby mi zase neřekli, že to úplně neplní zadání.
- B: Už ne, prosím! Je to na mě už takhle dlouhý. Pořád stejný.
- D: Jenom třeba jednu větu, neboj. Někde tam ke konci řekneš něco jako: Tak to pěkně děkuji, bez vás jsem tedy věděl mnohem lépe, kam jdu. I když jsem to nevěděl.
- B: (*pro sebe*) Tak pěkně děkuji, bez vás jsem teda věděl mnohem lépe...

- D: Jdeme teď všichni někam na pivo? K Pilotům, do Forbíny nebo jinam? Kam chcete? K Pilotům asi nechce Magda, že jo? A Forbína zase brzo zavírá. Napadá někoho něco?
- H: Hele, tohle domlouvání, kam se jde, je vždycky na sto let. Já mám dneska čas jenom na jedno pivo, pak musím pro malou na plavání.
- B: Já taky musím brzo domů. Snad se nenaštve, ale říkali jsme si s Hubertem, že dneska půjdeme jenom ve dvou. Kvůli tomu času, bude to rychlejší...víte co, se domluvit ve dvou... kam jdeme.
